COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 30.1.2014
COM(2014) 46 final

2014/0021 (NLE)

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

cu privire la aprobarea, în numele Uniunii Europene, a Convenției de la Haga din 30 iunie 2005 privind acordurile de alegere a forului

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

1.1. Obiectul propunerii

Comisia propune ca UE să aprobe Convenția din 2005 privind acordurile de alegere a forului. Convenția a fost semnată de Uniune la 1 aprilie 2009 pe baza Deciziei 2009/397/CE a Consiliului[1].

Planul de acțiune privind punerea în aplicare a Programului de la Stockholm a anunțat intenția Comisiei de a propune aprobarea convenției în 2012.

Aprobarea convenției de către UE ar reduce incertitudinea juridică pentru întreprinderile din UE care desfășoară activități comerciale în afara acesteia, asigurând faptul că sunt respectate acordurile de alegere a forului incluse în contractele încheiate de aceste întreprinderi și că hotărârile pronunțate de instanțele desemnate în astfel de acorduri ar fi eligibile pentru a fi recunoscute și executate în celelalte state care sunt părți contractante la convenție.

În ansamblu, aprobarea convenției de către UE ar contribui la realizarea obiectivelor care stau la baza normelor UE privind prorogarea de competență, prin crearea unui set armonizat de norme în cadrul UE în ceea ce privește țările terțe care vor deveni părți contractante la convenție.

1.2. Convenția de la Haga din 30 iunie 2005 privind acordurile de alegere a forului

Convenția privind acordurile de alegere a forului a fost încheiată la 30 iunie 2005 sub auspiciile Conferinței de la Haga privind dreptul internațional privat. Aceasta are ca scop să confere părților implicate în acorduri între întreprinderi și în litigii internaționale o mai mare securitate și predictibilitate juridică, prin crearea la nivel mondial a unui mecanism opțional de soluționare a litigiilor ca alternativă la actualul sistem de arbitraj.

În special, obiectivul convenției este de a promova investițiile și comerțul internațional printr-o cooperare judiciară consolidată și prin introducerea unor norme unitare privind competența bazate pe acordurile exclusive de alegere a forului și privind recunoașterea și executarea hotărârilor pronunțate de instanțele desemnate în statele care sunt părți contractante.

Convenția urmărește să stabilească un echilibru între (i) necesitatea de a garanta părților că doar instanțele desemnate de acestea vor soluționa cauza și că hotărârea pronunțată va fi recunoscută și executată în străinătate și (ii) necesitatea de a permite statelor membre să pună în aplicare anumite aspecte ale propriilor politici publice, în ceea ce privește, în special, protecția părților mai vulnerabile, protecția împotriva formelor grave de injustiție în anumite situații și garantarea respectării anumitor criterii de competență exclusivă a statelor membre.

1.3. Legătura dintre convenția și Regulamentul Bruxelles I

La nivelul UE, competența judiciară internațională a instanțelor Uniunii pe baza acordurilor de alegere a forului este reglementată prin Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (Regulamentul Bruxelles I)[2] [care urmează să fie înlocuit cu Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (reformare)[3] de la 10 ianuarie 2015]. Cu toate acestea, Regulamentul Bruxelles I nu reglementează punerea în

[1] JO L 133, 29.5.2009, p. 1.
[2] JO L 12, 16.1.2001, p. 1.
[3] JO L 351, 20.12.2012, p. 1.

aplicare în Uniune a acordurilor de alegere a forului în favoarea instanțelor din statele terțe[4]. Acest lucru ar fi realizat după aprobarea de către Uniune a Convenției privind acordurile de alegere a forului.

Modificările recente aduse Regulamentului Bruxelles I [Regulamentul Bruxelles I (reformare)] au consolidat autonomia părților prin asigurarea faptului că acordurile de alegere a forului nu pot fi eludate de către părțile care se adresează altor instanțe, încălcând astfel acordurile menționate. În același timp, aceste modificări asigură faptul că abordarea acordurilor de alegere a forului în cazul situațiilor intra-UE este în concordanță cu cea care s-ar aplica situațiilor extra-UE în temeiul convenției, după aprobarea lor de către Uniune. Prin urmare, Regulamentul Bruxelles I (reformare) pregătește terenul pentru aprobarea convenției de către UE.

Raportul dintre normele prevăzute în convenție și normele UE existente și viitoare este prevăzut la articolul 26 alineatul (6) din convenție, după cum urmează:

„Prezenta convenție nu aduce atingere aplicării normelor unei organizații regionale de integrare economică parte la prezenta convenție, adoptate anterior sau ulterior încheierii acesteia:

(a) când nicio parte nu este rezidentă într-un stat contractant care nu este un stat membru al organizației regionale de integrare economică;

(b) în ceea ce privește recunoașterea sau executarea hotărârilor între statele membre ale unei organizații regionale de integrare economică.”

Prin urmare, convenția are incidență asupra aplicării Regulamentului Bruxelles I atunci când cel puțin una dintre părți își are reședința într-un stat contractant al convenției. Convenția prevalează asupra normelor privind competența prevăzute de regulament, cu excepția cazului în care ambele părți sunt rezidenți ai UE sau provin din state terțe care nu sunt părți contractante la convenție. În ceea ce privește recunoașterea și executarea hotărârilor, regulamentul prevalează în cazul în care instanța care a emis hotărârea și instanța în care se solicită recunoașterea și executarea își au ambele sediul în Uniune.

Prin urmare, după aprobarea de către UE, convenția va reduce domeniul de aplicare a Regulamentului Bruxelles I. Cu toate acestea, reducerea menționată a domeniului de aplicare este acceptabilă având în vedere respectul sporit acordat autonomiei părților la nivel internațional și o mai mare securitate juridică pentru întreprinderile din UE implicate în comerțul cu părțile provenind din statele terțe.

1.4. Beneficii pentru întreprinderile europene

Un acord de alegere a forului este un element important în cadrul negocierii contractelor internaționale, deoarece asigură previzibilitatea juridică în caz de litigiu. Prin urmare, acesta reprezintă un element important în evaluarea riscurilor pentru societățile care participă la schimburile comerciale internaționale. Cifrele colectate în cursul pregătirii propunerii Comisiei de semnare a convenției și privind Regulamentul Bruxelles I (reformare)[5] arată importanța acordurilor de alegere a forului pentru întreprinderile din UE în cadrul relațiilor dintre întreprinderi (B2B).

---

[4] Punerea în aplicare în Uniune a acordurilor de alegere a forului în favoarea instanțelor din Elveția, Islanda și Norvegia este reglementată prin Convenția de la Lugano din 2007 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială.

[5] Document de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește propunerea de decizie a Consiliului privind semnarea de către Comunitatea Europeană a Convenției privind acordurile de alegere a forului, SEC (2008) 2389 din 5.9.2008 și Evaluarea impactului care însoțește propunerea Comisiei privind Regulamentul Bruxelles I (reformare), SEC (2010) 1547 final din 14.12. 2010.

Eficacitatea acordurilor de alegere a forului în cadrul UE este asigurată prin Regulamentul Bruxelles I. Autonomia părților trebuie asigurată nu numai în UE, ci și dincolo de frontierele acesteia. Convenția va oferi întreprinderilor din UE securitatea juridică necesară cu privire la faptul că acordurile acestora de alegere a forului în favoarea unei instanțe din afara UE sunt respectate în Uniune și că acordurile în favoarea unei instanțe din UE sunt respectate în statele terțe. De asemenea, aceasta va asigura că întreprinderile din UE pot avea încredere că o hotărâre pronunțată de instanța aleasă din UE este eligibilă pentru recunoaștere și executare în statele terțe care sunt părți contractante la convenție și *vice versa*.

Evaluarea impactului efectuată de Comisie cu privire la încheierea convenției de către UE (SEC/2008/2389 final) a concluzionat că aprobarea convenției ar putea conduce la creșterea tendinței întreprinderilor de a include acordurile de alegere a forului în contractele internaționale, datorită securității juridice sporite. În ansamblu, aceasta poate acționa ca un stimulent pentru comerțul internațional.

Beneficiile pentru întreprinderile din UE care rezultă din aprobarea convenției de către UE vor crește odată cu numărul de ratificări ale convenției, în special de către principalii parteneri comerciali ai Uniunii.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

Înainte de a propune decizia Consiliului privind semnarea convenției, Comisia a efectuat în 2008 o evaluare a impactului referitoare la încheierea convenției de către UE[6]. Aceasta a stabilit că încheierea convenției ar putea fi benefică pentru întreprinderile europene în ceea ce privește promovarea securității și a previzibilității juridice în raport cu țările terțe.

Evaluarea impactului a sugerat că, la aprobarea convenției, UE ar putea să ia în considerare posibilitatea de a face declarații în temeiul articolului 21 din convenție privind excluderea din domeniul său de aplicare a drepturilor de autor și a drepturilor conexe (în cazul în care valabilitatea acestor drepturi este legată de statele membre) și a contractelor de asigurare (în cazul în care deținătorul poliței de asigurare este domiciliat în UE și riscul sau evenimentul, bunul sau proprietatea asigurată au legătură în mod exclusiv cu UE). Având în vedere impactul asupra ambelor industrii și faptul că punctele de vedere ale părților interesate au fost divergente în trecut, Comisia a examinat mai detaliat necesitatea de a face astfel de declarații. În special, decizia sa de a propune aprobarea convenției însoțită de o declarație privind domeniul de aplicare al convenției a fost precedată de o consultare cu statele membre în cadrul Grupului de lucru al Consiliului pentru chestiuni de drept civil (Chestiuni generale) la 28 mai 2013 (pentru mai multe informații, a se vedea punctul 3.2 de mai jos).

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

3.1. Competența Uniunii în ceea ce privește convenția

Convenția permite unei organizații regionale de integrare economică, în funcție de sfera de aplicare a competențelor privind obiectul convenției, să încheie convenția împreună cu statele sale membre sau în nume propriu, având drept urmare instituirea unor obligații pentru statele sale membre (articolele 29 și 30). Declarația relevantă poate fi făcută la momentul semnării, acceptării, aprobării sau aderării la convenție.

[6] Menționată la nota de subsol 5.

Atunci când UE a semnat convenția, aceasta a declarat, în conformitate cu articolul 30 al convenției, că are competență asupra tuturor aspectelor reglementate de convenție si că statele sale membre nu vor fi părți contractante la convenție, însă vor avea obligații în temeiul încheierii acesteia de către UE. Prin urmare, nu este necesar ca UE să facă o nouă declarație în conformitate cu articolul 30 atunci când aprobă convenția.

3.2. Declarații în temeiul convenției care au incidență asupra domeniului său de aplicare material

În scopul flexibilității și al menținerii potențialei sale atractivități la scară largă, convenția permite părților contractante să extindă sau să reducă domeniul de aplicare material al acesteia prin formularea declarațiilor relevante în acest sens (articolele 19-22). Declarațiile pot fi făcute în momentul semnării sau al aprobării sau în orice alt moment ulterior și pot fi modificate sau retrase în orice moment. La semnarea convenției, Uniunea nu a făcut declarații în temeiul acestor articole. Așa cum s-a menționat mai sus, Comisia a desfășurat consultări suplimentare cu statele membre în perioada mai-iunie 2013 cu privire la necesitatea unor astfel de declarații. Rezultatele consultărilor sunt prezentate mai jos.

3.2.1. Declarații în temeiul articolelor 19, 20 și 22

Articolul 19 permite unui stat să facă o declarație în temeiul căreia instanțele sale pot refuza să se pronunțe în legătură cu litigii cărora li se aplică un acord privind alegerea exclusivă a forului în cazurile care nu prezintă nicio altă legătură cu statul de care aparțin, cu excepția alegerii forului. Articolul 20 permite unui stat să facă o declarație în temeiul căreia instanțele sale pot refuza recunoașterea sau executarea unei hotărâri pronunțate de instanța unui alt stat contractant dacă părțile își aveau reședința în statul solicitat iar raporturile dintre părți, precum și toate celelalte elemente relevante ale litigiului, altele decât localizarea instanței desemnate, aveau legătură doar cu statul solicitat. Prin urmare, articolele 19 și 20 permit excluderea din domeniul de aplicare al convenției a anumitor situații care nu prezintă niciun alt element internațional cu excepția alegerii forului.

Articolul 22 oferă posibilitatea ca un stat să extindă domeniul de aplicare al convenției pentru a acoperi acordurile de alegere neexclusivă a forului în ceea ce privește recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești. Datorită principiului reciprocității, obligația de a recunoaște și executa hotărâri bazate pe acordurile de alegere neexclusivă a forului se extinde numai la hotărârile pronunțate de către instanțele altor părți contractante care au făcut ele însele declarații în temeiul articolului 22.

În ceea ce privește articolele 19 și 20, ar trebui subliniat că dreptul Uniunii recunoaște acordurile de alegere a forului în situațiile în care alegerea forului este singura legătură cu statul instanței alese. Dreptul Uniunii nu necesită o legătură suplimentară cu statul ales pe lângă alegerea forului. Prin urmare, nu există niciun motiv pentru a exclude astfel de situații din domeniul de aplicare al convenției. Acest aspect a fost confirmat în cadrul consultărilor Comisiei cu statele membre în ceea ce privește posibilele declarații în temeiul articolelor 19 și 20. Prin urmare, Comisia nu propune formularea unor declarații în temeiul acestor articole.

În ceea ce privește articolul 22, în cazul în care domeniul de aplicare al convenției ar fi extins, recunoașterea și executarea hotărârilor pronunțate pe baza acordurilor de alegere neexclusivă a forului ar avea drept rezultat faptul că instanțele din statele membre ale UE, în general, nu ar putea să se declare competente în situațiile în care ar fi sesizate de una dintre părți în urma pronunțării unei hotărâri pe baza unui acord de alegere neexclusivă a forului de către o instanță a unei alte părți contractante care a făcut o declarație în temeiul articolului 22. Comisia nu propune formularea unei declarații în temeiul articolului 22 la momentul aprobării convenției. Având în vedere că articolul se bazează pe principiul reciprocității, formularea

unei declarații ar putea fi eventual luată în considerare într-un stadiu ulterior, odată ce este evident faptul că celelalte părți contractante la convenție au interesul de a extinde domeniul său de aplicare în temeiul articolului 22. Punctele de vedere ale statelor membre care au participat la consultarea Comisiei susțin, în principiu, propunerea Comisiei de a nu face nicio declarație în prezent.

3.2.2. Declarații în temeiul articolului 21

3.2.2.1. Declarațiile în general

Articolul 2 din convenție prevede deja o serie de excluderi din domeniul de aplicare al acesteia. În plus, articolul 21 permite părții contractante să extindă lista domeniilor excluse prin formularea unei declarații în care se specifică domeniul pe care partea intenționează să îl excludă. Prin urmare, convenția nu s-ar aplica cu privire la domeniul respectiv în statul care face declarația și, pe baza reciprocității, alte state nu ar aplica prevederile convenției în ceea ce privește domeniul în cauză în cazul în care instanța aleasă este situată în statul care a făcut declarația. În plus, pentru formularea declarației menționate anterior trebuie îndeplinite următoarele condiții: trebuie să existe un interes puternic din partea statului declarant de a nu aplica prevederile convenției în ceea ce privește un domeniu specific; scopul declarației nu poate fi mai cuprinzător decât este necesar și domeniul specific exclus trebuie să fie definit în mod clar și precis[7].

Evaluarea impactului efectuată de Comisie în 2008 sugera luarea în considerare a formulării unei declarații de către Uniune, în temeiul articolului 21 din convenție, excluzându-se astfel din domeniul de aplicare al acesteia domeniile legate de contractele de asigurare - în cazul în care deținătorul poliței are domiciliul în UE, iar riscul sau evenimentul, bunul sau proprietatea asigurată au legătură în mod exclusiv cu UE– și cele legate de drepturile de autor și drepturile conexe, în cazul în care validitatea acestor drepturi are legătură cu un stat membru. Scopul unor astfel de declarații ar fi de a proteja partea mai vulnerabilă din cadrul unui contract de asigurare (în mod similar cu protecția disponibilă în temeiul Regulamentului Bruxelles I) și din cadrul unui contract privind drepturile de autor de obligația de a intenta acțiuni în justiție în fața forului ales, care le-ar fi fost impus de către un cocontractant aflat într-o poziție mai puternică, și, probabil, de a asigura aplicarea anumitor standarde privind drepturile de autor și drepturile conexe prevăzute în temeiul legislației UE.

Astfel cum s-a menționat anterior, Comisia a efectuat consultări suplimentare cu statele membre privind necesitatea unor declarații în temeiul articolului 21, luând în considerare politica cu privire la acordurile de alegere a forului în dreptul Uniunii și ținând cont de faptul că, datorită principiului reciprocității, excluderea unui anumit domeniu din domeniul de aplicare ar însemna că dispozițiile de alegere a forului în favoarea instanțelor din Uniune care ar putea conferi un avantaj părților din UE nu ar fi executate în statele terțe care sunt părți contractante la convenție. În baza rezultatelor consultării, Comisia propune limitarea declarației în temeiul articolului 21 la domeniile cu privire la care dreptul Uniunii limitează autonomia părților în mod similar. În ceea ce privește domeniile care intră în domeniul de aplicare al convenției, acesta este cazul doar cu privire la anumite tipuri de contracte de asigurare încheiate în scopuri care pot fi considerate ca având legătură cu activitățile sau

[7] Astfel cum se precizează mai detaliat în raportul explicativ referitor la convenție: „obiectivul sesiunii diplomatice era ca această dispoziție să se aplice numai domeniilor distincte ale dreptului de tipul celor excluse prin articolul 2 alineatul (2). Declarația nu poate utiliza alt criteriu decât cel privind domeniul. Aceasta ar putea, de exemplu, să excludă «contractele de asigurare maritimă», dar nu și «contractele de asigurare maritimă în cazul în care instanța aleasă este situată în alt stat»” (punctul 235). Prin urmare, singurul criteriu permis este cel privind domeniul.

profesiile exercitate de către părți. O astfel de excludere limitată va asigura o abordare coerentă cu privire la alegerea forului atât în cadrul Uniunii, cât și în afara acesteia.

3.2.2.2. Propunerea de declarație privind contractele de asigurare

Regulamentul Bruxelles I (secțiunea 3) prevede o competență specială în materie de protecție în ceea ce privește asigurările, care vizează protejarea părții mai vulnerabile (deținătorul poliței de asigurare, partea asigurată sau un beneficiar) și interesele economice ale publicului larg din locul unde este situată partea mai vulnerabilă. Prin urmare, partea asigurată, în calitate de reclamant, are alegerea de a acționa în instanță asigurătorul în mai multe locuri, inclusiv în locul unde aceasta își are domiciliul; asigurătorul, în calitate de reclamant, poate acționa în instanță partea asigurată în principiu numai în locul în care acesta din urmă își are domiciliul. Normele privind competența în materie de protecție se bazează pe premisa că partea asigurată este întotdeauna partea mai vulnerabilă, chiar și în cazul în care acționează ca operator comercial în cadrul relațiilor dintre întreprinderi (B2B). Această prezumție rămâne neschimbată în Regulamentul Bruxelles I (reformare). Din acest motiv, posibilitatea părților de a încheia un acord de alegere a forului a fost limitată (articolul 13 din regulament). În acțiunile împotriva asigurătorului, normele privind competența în materie de protecție din secțiunea 3 se aplică numai în cazul în care asigurătorul își are domiciliul sau este considerat ca având domiciliul (prin intermediul sucursalei, agenției sau unității) în UE. Această competență în materie de protecție rămâne neschimbată în Regulamentul Bruxelles I (reformare).

La rândul său, convenția se aplică în cazul domeniilor legate de asigurări fără a limita autonomia părților de a încheia acorduri de alegere a forului. Singura limitare de fond rezultă din articolul 2 alineatul (1) litera (a) din convenție care exclude contractele de asigurare încheiate de către persoane private în calitate de consumatori. Această limitare este parțial contrară regimului stabilit în Regulamentul Bruxelles I în măsura în care, de exemplu, convenția s-ar aplica în cazul contractelor de asigurare încheiate de către IMM-uri. După aprobarea convenției de către UE, anumite contracte de asigurare care fac în prezent obiectul Regulamentului Bruxelles I, de exemplu, contractele dintre deținătorul unei polițe de asigurare din UE și sucursala din UE a unui asigurător care își are sediul în afara UE [articolul 9 alineatul (2) din regulament] ar intra în sfera de aplicare a convenției [articolul 26 alineatul (6), coroborat cu articolul 4 alineatul (2) din convenție]. Prin urmare, în cazul în care convenția ar fi încheiată fără excluderea contractelor de asigurare, nu ar fi respectat paralelismul cu politica în materie de protecție stabilită în Regulamentul Bruxelles I, care permite părții asigurate să acționeze în instanță un asigurător din UE (sau o sucursală din UE a unui asigurător dintr-un stat terț) la propriul său loc de domiciliu, indiferent de orice altă jurisdicție disponibilă în baza unui acord de alegere a forului. Din punctul de vedere al asigurătorilor europeni, dezavantajul excluderii totale a contractelor de asigurare este acela că dispozițiile de alegere a forului negociate de aceștia cu deținătorii de polițe de asigurare din afara Europei nu ar fi recunoscute și executate în statele terțe care sunt părți contractante la convenție. Din perspectiva deținătorilor de polițe de asigurare europeni, aceștia ar pierde avantajul privind recunoașterea și executarea, în temeiul convenției, a hotărârilor instanțelor din UE (alese de către părți) în afara Uniunii. Cu toate acestea, avantajele care decurg din a avea, la nivel extern, același regim de protecție a intereselor părților mai vulnerabile din UE, în conformitate cu legislația internă a UE, depășesc în mare măsură dezavantajele menționate.

Punctele de vedere ale statelor membre care au răspuns la consultarea lansată de Comisie cu privire la acest aspect au fost împărțite, numărul celor în favoarea excluderii contractelor de asigurare din domeniul de aplicare al convenției fiind aproape egal cu cel al statelor care au fost împotrivă. Prin urmare, în urma evaluării impactului și pentru a se asigura coerența cu

legislația internă a UE în materie de protecție, Comisia propune excluderea anumitor tipuri de domenii legate de asigurări din domeniul de aplicare al convenției, fără stabilirea unor condiții suplimentare. Articolul 21 din convenție prevede că orice declarație trebuie să facă referință în mod exclusiv la un domeniu specific. Prin urmare, nicio declarație în temeiul articolului 21 nu ar putea fi formulată în așa fel încât să confere un avantaj unilateral părților din UE.

Articolele 13 și 14 din Regulamentul Bruxelles I nu limitează autonomia părților în contractele de asigurare în toate cazurile. Există o serie de excepții în care părțile au dreptul de a desemna instanța competentă să judece litigiile în care acestea sunt implicate. Propunerea de declarație este formulată astfel încât să permită, pe cât de mult posibil, ca acordurile de alegere a forului care sunt recunoscute în dreptul Uniunii să fie, de asemenea, recunoscute la nivel internațional prin intermediul Convenției de alegere a forului. Cu toate acestea, având în vedere formularea excepțiilor prevăzute de dreptul Uniunii, care sunt concepute să-i protejeze doar pe deținătorii de polițe de asigurare din UE, și cerința din convenție potrivit căreia declarația ar trebui să facă referință în mod exclusiv la un domeniu specific, nu pare a fi posibilă asigurarea unei coerențe complete între convenție, pe de o parte, și dreptul Uniunii, pe de altă parte. În special, articolul 13 alineatul (4) din Regulamentul Bruxelles I prevede recunoașterea și executarea acordurilor de alegere a forului încheiate cu deținătorii de polițe de asigurare care își au domiciliul în afara UE, cu excepția cazului în care asigurarea este obligatorie sau privește un bun imobil situat într-un stat membru. Deoarece nu este posibil, în temeiul convenției, să se facă distincția între deținătorii de polițe de asigurare care își au domiciliul în Uniune și cei care își au domiciliul în afara acesteia, Comisia propune ca declarația să nu reflecte excepția prevăzută la articolul 13 alineatul (4). Aceasta ar avea drept consecință faptul că contractele de asigurare încheiate de către deținătorii de polițe de asigurare care își au domiciliul în afara Uniunii nu ar fi reglementate de convenție și ar rămâne în continuare reglementate de dreptul intern al Uniunii. Prin urmare, întreprinderile europene care încheie acorduri cu deținătorii de polițe de asigurare din afara UE ar avea garanția că acordurile de alegere a forului la care sunt părți ar fi recunoscute de instanțele Uniunii în temeiul articolului 13 alineatul (4); deținătorii de polițe de asigurare europeni care încheie acorduri cu furnizori de asigurări din afara UE ar avea în continuare acces la instanțele din UE pe baza capitolului II secțiunea 3 din Regulamentul Bruxelles I.

În ansamblu, propunerea de declarație are ca obiectiv să se asigure că:

- excluderea este limitată la ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivul de a proteja interesele părților mai vulnerabile în contractele de asigurare, în conformitate cu normele privind competența în materie de protecție prevăzute de Regulamentul Bruxelles I. Instanțele statelor membre ale UE vor avea dreptul (pe baza legislației UE sau a celei naționale, după caz) de a judeca litigiile legate de asigurări în ciuda existenței unui acord de alegere a forului în favoarea instanțelor unui stat terț care este parte contractantă la convenție;
- aceasta este conformă cu convenția. Declarația se bazează exclusiv pe un domeniu specific și are caracter neutru;
- există un paralelism cu Regulamentul Bruxelles I care, la articolele 13 și 14, definește situațiile în care sunt permise acordurile de alegere a forului în contractele de asigurare;
- atât domeniile excluse –contracte de asigurare–, cât și situațiile în care excluderea nu se aplică sunt definite în mod clar și precis.

2014/0021 (NLE)

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

cu privire la aprobarea, în numele Uniunii Europene, a Convenției de la Haga din 30 iunie 2005 privind acordurile de alegere a forului

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 81 alineatul (2) coroborat cu articolul 218 alineatul (6) litera (a) primul paragraf,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere aprobarea Parlamentului European[8],

întrucât:

(1) Uniunea Europeană acționează în vederea creării unui spațiu judiciar comun bazat pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești.

(2) Convenția privind acordurile de alegere a forului încheiată la 30 iunie 2005 sub auspiciile Conferinței de la Haga privind dreptul internațional privat (denumită în continuare „convenția”) contribuie în mod eficace la promovarea autonomiei părților în cadrul operațiunilor comerciale internaționale și la sporirea previzibilității soluțiilor judiciare în cadrul unor asemenea operațiuni. În special, convenția garantează părților securitatea juridică necesară cu privire la faptul că acordurile acestora de alegere a forului sunt respectate și că o hotărâre pronunțată de instanța aleasă este eligibilă pentru recunoaștere și executare în situații transfrontaliere.

(3) Articolul 29 din convenție permite organizațiilor regionale de integrare economică, precum Uniunea Europeană, să semneze, să accepte sau să aprobe convenția sau să adere la aceasta. Uniunea a semnat convenția la 1 aprilie 2009, sub rezerva încheierii sale la o dată ulterioară, în conformitate cu Decizia 2009/397/CE a Consiliului[9].

(4) Convenția are incidență asupra legislației secundare a Uniunii privind competența bazată pe alegerea părților, precum și recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești, în special Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială[10]. Regulamentul (CE) nr. 44/2001 urmează să fie înlocuit din 10 ianuarie 2015 de Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială[11].

(5) Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 a deschis calea pentru ratificarea convenției prin asigurarea coerenței între normele Uniunii privind alegerea forului în materie civilă și

---

8 JO C , , p. .
9 JO L 133, 29.5.2009, p. 1.
10 JO L 12, 16.1.2001, p. 1.
11 JO L 351, 20.12.2012, p. 1.

comercială și cele din convenție. Prin urmare, convenția ar trebui să intre în vigoare în Uniune la aceeași dată cu punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1215/2012.

(6) La semnarea convenției, Uniunea Europeană a declarat, în conformitate cu articolul 30 din convenție, că are competență cu privire la toate aspectele reglementate de aceasta. Prin urmare, statele membre ar trebui să își asume obligații în temeiul convenției ca urmare a aprobării acesteia de către Uniune.

(7) În plus, cu ocazia aprobării convenției, Uniunea ar trebui să formuleze declarația permisă în temeiul articolului 21 excluzând din domeniul de aplicare al convenției contractele de asigurare în general, sub rezerva unor excepții definite. Scopul acestei declarații este de a păstra normele privind competența în materie de protecție în temeiul secțiunii 3 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001, de care se pot prevala deținătorul poliței de asigurare, partea asigurată sau un beneficiar în cadrul contractelor de asigurare. Excluderea ar trebui să se limiteze la ceea ce este necesar pentru a proteja interesele părților mai vulnerabile din cadrul contractelor de asigurare.

(8) Regatului Unit și Irlandei le revin obligații în temeiul Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului și, în consecință, participă la adoptarea prezentei decizii.

(9) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Convenția de la Haga din 30 iunie 2005 privind acordurile de alegere a forului (denumită în continuare „convenția”) se aprobă în numele Uniunii Europene.

Textul convenției figurează în anexa I la prezenta decizie.

Articolul 2

Președintele Consiliului desemnează persoana împuternicită să efectueze, în numele Uniunii Europene, notificarea prevăzută la articolul 27 alineatul (4) din convenție, pentru a exprima consimțământul Uniunii Europene de a-și asuma obligații în temeiul acordului.

Articolul 3

Cu ocazia depunerii instrumentului menționat la articolul 27 alineatul (4) din convenție, Uniunea formulează declarația în temeiul articolului 21 privind contractele de asigurare.

Textul declarației se atașează la prezenta decizie ca anexa II.

Articolul 4

Prezenta decizie intră în vigoare la data adoptării sale.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu
Președintele